INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„DUPĂ GUADALAJARA, VREM SĂ FIM ȘI LA MÚNCHEN!"

FLOREA DUMITRACHE

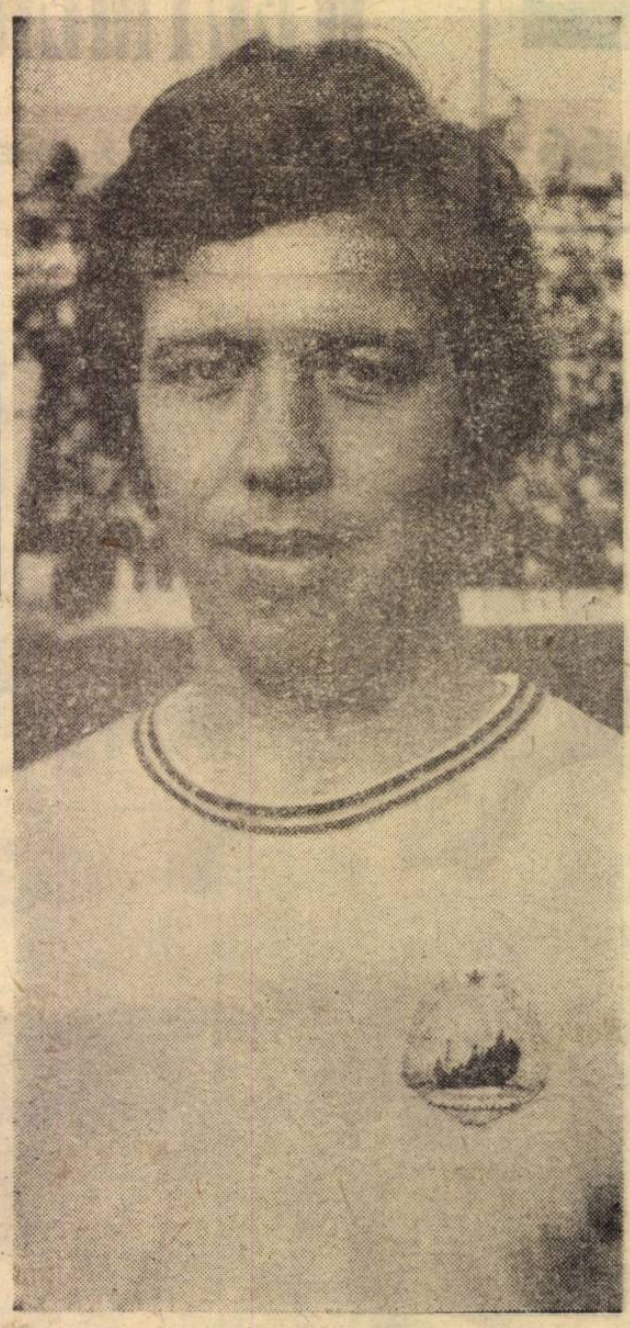

Interviul săptămînii îi aparține, de drept și de fapt, lui Dumitrache. El este autorul golului victoriei în partida cu echipa R. D. Germane. El este simbolul renașterii unei echipe care părea să-și fi încheiat ciclul, acum cîteva luni, după Helsinki. El este, în sfîrșit, unul din fotbaliștii de care se leagă speranțele noastre pentru sezonul de toamnă, care ar trebui să parafeze succesul obținut duminică, pe stadionul „23 August".

Stimați cititori, vă rog să nu vă așteptați la un interviu obișnuit, pentru că Dumitrache este un fotbalist care refuză explicațiile „după tipic", el fiind un spontan prin excelență, care trăiește ora, minutul și secunda jocului cu o fervoare care explică — singură! — frumosul său gol din meciul cu echipa R. D. Germane, un gol în care se adună, parcă, o întreagă poveste cu spiriduși și păcăleli

— Cum a fost golul, Florică?

— A fost într-o clipită. Blochwitz — l-am simțit dintr-un foc! — a vrut să paseze „roată", ca Rică, spre mijlocașul stînga, eu „m-am prins", am făcut cîțiva pași înapoi, mingea a pornit din palma portarului, ea a lunecat un pic și a venit tocmai bine. În acest moment, am tras și eu un passing-shot, ca Năstase, spre bara albă. Numai că la mine, dacă atingea linia de var, adică bara, venea înapoi. Dar passing-shot-ul s-a brodit atît de bine, încît n-a mai atins linia albă și a intrat la... ață. Asta-i tot...

— Ce a urmat?

— A urmat... ce nu crezi! Îmi țiuie urechile și acuma. Răduțu (n.r. Nunweiller) a început să urle în urechea mea dreaptă: „Ai prins-o Florică! Ai prins-o! I-am terminat!" M-am desprins greu, și mi-am dat seama, abia atunci, că am dat golul.

— Ai avut emoții înainte de meci?

— Am avut. Mari de tot. Dar au trecut în cinci minute. Mi-am dat seama că sînt un piccolo între plăvanii din față, și că trebuie să fac ceva, ca să le iau fața.

— Îți minte driblingul acela prelungit? Toată lumea spune că ar fi trebuit să te oprești cu o secundă mai devreme, ca să dai la poartă.

— Lumea greșește. Adevărul e că mai trebuia să-i „răsucesc" o dată. Dar i-am văzut cu pieptul prea lat — erau vreo trei! — și mi-am zis să mă potolesc. Dacă mai încercam un dribling, și încă unul, și încă unul, și loveau și cădeau. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Sammer era pe jumătate băgat în pămînt, pînă la piept. Poate că m-a speriat și minunea asta. Dar o să-mi pară rău o viață întreagă că nu i-am mai răsucit o dată.

— Cum ai privit, înainte de start, meciul cu R. D. Germană?

— Am fost calm. M-a liniștit și Dinu. „Costelo" — cum îi spun eu lui Cornel — a fost pentru mine ca un tată, în dimineața meciului. Țin minte, pe la 10, a început să-și lustruiască ghetele. Eu stăteam și așteptam rîndul la perie. Cînd și-a terminat ghetele, mi-a spus: „Adu și ghetele tale, Florică! Vreau să ți le lustruiesc eu, astăzi. Am un gînd. Adu-le încoace, Florică!" Și i le-am dat. Le-a lustruit frumos. Înainte de asta a scos șireturile, ca să nu le murdărească. Apoi a început să dea cu peria, a mîngîiat crampoanele, le-a pus pe niște șanuri imaginare, a luat catifeaua și a început să frece iute, iute de tot, ca pentru șut. Șutul acela... a venit de la Dinu!

— Ce ți-a spus, Dinu, după gol?

— După gol n-a spus nimic. El nu e ca ceilalți. El știe că trebuie să te bucuri abia după ce se fluieră de tot. Atunci a pornit spre mine, că a trebuit să mă și feresc. M-a luat în brațe și a început să strige: „Florică, tu ești singurul maistru!" (N-o „pune" pe asta, că se supără alții, și spun că mi-am luat lumea în cap. Ți le spun acuma, că prea e aproape bucuria și, orice ai face, nu poți să treci peste ea.)

— Cine ți-a plăcut mai mult din echipa noastră?

— Toată lumea. Ar însemna să păcătuiesc dacă aș pune în față pe cineva. Dar de spus tot trebuie să spun ceva. Mult de tot mi-a plăcut Dobrin, că a jucat cum nu m-aș fi așteptat să joace. Se simțea de la distanță că nu e cu articulațiile gresate, dar a pus osul ca Nelu Nunweiller pe vremuri. Și cînd Dobrin pune osul, atunci înseamnă că ceilalți merg de la sine.

— Crezi că am fi putut cîștiga cu un scor mai bun?

— Cred că da. Radu a fost la un pas de gol. Cînd a venit mingea pe sus, m-am săltat de plan, că știam că nu pot atinge mingea. Am simțit că vine Radu. Și Radu a venit. Cînd l-am văzut pe Radu că se aruncă, mi-am zis: a prins-o! Și m-am uitat la Blochwitz. Era alb ca varul. M-am uitat în ochii lui. Nu mai aveau viață. Doar întîmplarea a făcut ca mingea să-l lovească. A prins-o la noroc! Dacă mingea mergea cu cîțiva centimetri în dreapta sau în stînga, venea spre mine, ca o castană. Asta-i tot.

— Ce zici de jucătorii cei noi?

— Buni. Și Troi, și Marcu. Cu Troi am avut vorbe mereu. I-am strigat de cîteva ori: „Înapoi, băieți. Și-apoi, pe mine! Tu, Trotule, nu-ți pierde firea! Caută colțul scurt, ca s-o întorc dintr-o bucată!"

— Dar Antonescu?

— Era galben înainte de joc. Pe cît era de vesel cu o zi înainte, la pescuit, cînd a adunat tot peștele Snagovului, pe atît se boțise în dimineața meciului. Și eu care mă așteptam la o încurajare, de la unul mai bătrîn! Văzînd cum stau lucrurile, am zis și eu într-o doară: „Mă, Antoane, tu ai și uitat că jucăm la noi acasă!"

— Cum explici faptul că dispărutesei într-un timp din echipa națională?

— Se întîmplă. Nu sîntem mașini. Numai cine nu cunoaște treaba, își permite să fie foarte sigur de ceea ce spune. Am fost și lovit. Am avut și un necaz, la picior, sus de tot. Eu, în fotbalul ăsta, dacă nu plec într-o mișme de secundă, cum am plecat la Blochwitz, sînt nimic. Dar mulți nu vor să priceapă asta. Mulți cred că uneori trag pe dreapta pentru că mi-e lehamite de fotbal. Nimic mai greșit. Ori de cîte ori trag pe dreapta, e ca să-mi adun puterile pentru secunda aia din care bănuiesc eu că poate să iasă golul.

— Erai optimist înainte de meciul cu R. D. Germană?

— Eram. Vrînd nevrînd, trebuie să fii. I-am spus lui Dinu, cel mai bun prieten al meu, că e musai să batem. I-am spus că trebuie să batem, chiar dacă omul din fața ta parcă stă la etaj, așa cum a fost cazul cu înaltul Sammer.

— Cum îți explici faptul că, în ultimele luni, echipa națională pierduse din randament?

— Se mai întîmplă. Dacă ar fi să fac o glumă, aș spune că această lipsă de randament — cum spui — se datorează faptului că „n-a jucat băiatu'". Și cînd spun asta, mă gîndesc la jocurile cu Ungaria. Abia după acele jocuri s-a văzut că e bine să ai, acolo, în față, unul mic, care să-i frece pe alde Pancsics sau Bransch. Uneori treaba asta nu se vede, pentru că omul e obișnuit, precum copiii, să se uite numai unde e mingea. Dar, toată munca asta pe veresie, fără minge la picior, desface apărările și-i lasă pe alții să intre. Asta-i tot...

— Ce ai simțit cînd s-a terminat meciul?

— Am fost foarte vesel. I-am spus lui Dinu: „Mă, Cornele, află de la mine că 2 milioane de oameni au stat în voleul meu". Apoi mi-am adus aminte, tot în glumă, că ni s-a promis fanfară dacă batem. Dar n-a fost fanfară... Mi-am zis: „Treacă de la mine și chestia asta" și ne-am dus spre vestiar. Acolo, în vestiar, a fost frumos, pentru că s-a vorbit puțin. De altfel, aș vrea să mulțumesc celor care ne-au vizitat cu vreo două zile înainte de meci pentru faptul că au vorbit foarte puțin. N-am să uit niciodată niște vorbe: „Băieți, eu n-am să vă spun prea multe lucruri, pentru că voi știți mai bine decît mine ce aveți de făcut. Am convingerea că o să jucați bine și că o să aveți perioade în care o să stăpîniți jocul". Cînd am auzit vorba asta, mi-am spus: „Uite bre, Florică, mai sînt oameni gata să recunoască pe față că și treaba asta a noastră, a fotbalului, este o treabă în care mai e și puțină pricepere"....

— Cum vezi meciul de la Leipzig?

— Dacă aș fi demagog, aș spune că meciul de la Leipzig trebuie pregătit încă din seara de 27 mai. Dar cum nu sînt, mă gîndesc cum să fac să cîștige Dinamo campionatul. Pînă la Leipzig, mai e! Nu e prea mult, dar mai e... Deocamdată, aș vrea să văd ce face Sammer la Helsinki. Că nițăleri nu e ușor. Dacă lasă un punct acolo, altfel stau lucrurile... În orice caz, noi nu contăm pe nefericirea altuia. Noi sîntem în stare să-i batem și în deplasare. Dacă o să dăm drumul la minge mai repede, Buschner n-o să apuce să-și așeze fundașii. Ai văzut și duminică: cum am început să dăm dintr-o bucată, cum au început să alerge de colo pînă colo...

— Crezi că vom fi la München?

— E mai normal ca noi să fim la München. Avem firmă fotbalistică mai mare. Am fost la Guadalajara. Au început să ne cunoască oamenii. Vrem să fim și la München. Între cele 16 de la München, aducem și noi ceva nou. Aducem o fentă, un dribling, și dacă vrei, o veselie în plus. Asta-i tot...

Ioan CHIRILA

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII

● **RĂSPUNSUL CU... MOTIVELE UNEI UITĂRI.** Recent, arbitrul **Dumitru Cojocaru**, din Oțelul Roșu, ne-a trimis o scrisoare în care se plîngea că, după ce a dat examen de promovare la o categorie superioară, FĂRA RECOMANDAREA colegiului județean Caraș-Severin, dar cu APROBAREA colegiului central, cei de la județ l-au uitat cu desăvîrșire, nemaidelegîndu-l la nici un meci! Am publicat scrisoarea, solicitînd un răspuns Consiliului județean pentru educație fizică și sport Caraș-Severin. Ne-a răspuns colegiul județean de arbitri: „Înaintea sezonului de primăvară — se specifică în adresa primită — toți arbitrii activi trebuiau să facă vizita medicală, pregătirea fizică necesară, să dea unele testări scrise. Arbitrul D. Cojocaru nu s-a achitat de aceste îndatoriri...". Motive pentru care n-a mai fost delegat. E adevărat, tov. Cojocaru?

● **BUCURIA UNUI SIGHIȘOREAN.** Recomandîndu-se ca un înflăcărat suporter al Rapidului, Ioan Roth, din Sighișoara ni se destăinuie cu mare satisfacție: „După victoria împotriva lui Dinamo, m-a cuprins o bucurie nemaipomenită. Și dacă ar fi avut Rapid și pe Dumitru, aflat acum la Steaua... Dar se zvonește că Dumitru va reveni înapoi, la Rapid. E adevărat?"

— Întrebați-l pe Dumitru, singurul în măsură să răspundă.

„Dar chiar dacă nu se va mai întoarce, clubul giuleștean va mai promova un alt Dumitru. Sînt sigur de asta...".

— Imposibil nu este.

● **DE LA FOREASTA LA STEAUA.** L. Rebegilă, din Medgidia, vrea să știe dacă divizionara C, Foresta Fălticeni a cîștigat vreodată Cupa României. Răspunsul nu poate fi decît unul singur: NU. Dar a ajuns pînă în finală — performanță impresionantă pentru o echipă modestă — unde a fost învinsă de performera Cupei României, Steaua. Și, apropo de Steaua. Cititorul nostru din Medgidia își încheie scrisoarea cu întrebarea: „Nu le este jenă jucătorilor militari de comportarea pe care o au în acest retur de campionat?" Știm noi? Ar trebui să le fie!...

● **NU-I NICI O GREȘEALĂ.** Pentru prima dată ne scrie Gheorghe Drăghia, din comuna Măureni, județul Caraș-Severin. Cu toate că, așa cum afirmă încă din primele rînduri ale scrisorii sale, citește, număr de număr revista, fiind un mare pasionat al fotbalului. Și ca orice ins cuprins de o asemenea pasiune, bănățeanul Gh. Drăghia are și o echipă căreia îi urmărește atent evoluțiile: Dinamo. „Aș vrea ca Dinamo să cîștige campionatul. Și cred că-l va cîștiga. În al doilea rînd, aș dori ca jucătorul meu preferat, Dumitrache, să devină golgeterul campionatului...".

— Sigur că Dinamo, la două puncte de actualul lider, poate cîștiga campionatul. Dar ca și Dumitrache să-l depășească în clasamentul golgeterilor pe Oblemenco, așa ni se pare mai greu de realizat, craioveanul dovedindu-se destul de productiv în aceste ultime etape de campionat.

„În sfîrșit, cred că în clasamentul desfășurat publicat de revistă există o greșeală. La rubrica ACASĂ, în dreptul echipei Dinamo apar două înfrîngeri. Din cîte știu eu, Dinamo n-a fost învinsă, în acest campionat, pe teren propriu...".

— Meciurile inter-bucureștene sînt trecute la rubrica ACASĂ. Nu numai la Dinamo, ci și la Steaua, Rapid și Sportul studențesc. Așa că, nu-i vorba de nici o greșeală.

● **CONFLICT ÎN TREI.** „Vă rog foarte mult să mă iertați — se scuză, politicos, **Constantin Redinciuc**, din Vorniceni, jud. Botoșani — că vă deranjez cu o nouă rugăminte. Este vorba de o neînțelegere iscată între doi colegi de-ai mei. Unul susține că, în Mexic, la turneul final, a existat un conflict între Riva și Rivera. Celălalt afirmă că o astfel de neînțelegere a fost între Mazzola și Rivera...".

— Și n-au dreptate. Conflictul a existat între Rivera și... Valcareggi, antrenorul echipei Italiei, care l-a preferat mai mult pe jucătorul lui Inter. Abia spre finalul campionatului l-a introdus în echipă și pe Rivera.

● **DUPĂ O ABSENȚĂ ÎNDELUNGATĂ.** Constantin Gugiu din Piatra-Neamț, ne întreabă, printre altele: „Știu că C.F.R. Cluj activează în Divizia A din 1969/1970. Aș dori să-mi spuneți însă, dacă și mai înainte s-a numărat printre echipele divizionare A?"

— În 1947/1948, cînd s-a clasat pe locul 8. A jucat și în ediția următoare, după care a dispărut de pe prima scenă fotbalistică a țării. În actualul campionat poate obține însă o performanță deosebită. Despre Sorin Bretan vă putem spune că absența lui din echipa feroviară s-a datorat satisfacerii stagiului militar.

● PE SCURT ●

Vasile **Darlea** (Timișoara): 1. Vă mulțumim pentru cuvintele frumoase pe care ni le-ați adresat. 2. Data de apariție a revistei nu poate fi schimbată de la o săptămînă la alta; **Mircea Constantinescu** (Dudești-Brăila): Iată rezultatele solicitate. Luxemburg — Italia 0—4, Luxemburg — Elveția 0—1, Țara Galilor — Polonia 2—0, Irlanda de Nord — Cipru 3—0 și Danemarca — Cehoslovacia 1—1; **Ion Cîrstea** (București): 1. Au existat confuzii în privința palmaresului echipei naționale. 2. Dan Coe are 41 de prezențe în prima reprezentativă a țării; **Tiberiu Faur** (str. Lenin 24, Sebeș-Alba) posedă o dublură a colecției revistei FOTBAL pe care dorește s-o ofere celor interesați; **Constantin Filipescu** (Galați): Nu avem datele solicitate; **Ion Cracă** (Reșița): Greu pot fi găsite date disponibile — în calendarul intern — pentru organizarea unor meciuri ca cele propuse de dv.